

Jeg vil derfor under alle Omstændigheder ansee det hensigtsmæssigere, at man lod Landskatten, saaledes som den har været tidligere, blive staaende med et fast, uforanderligt Beløb.

De Betænkkeligheder, som jeg saaledes har fundet ved de Principer, hvorpaa Lovudkastet har været støttet, kunde vel synes at maatte lede til det Resultat, at man ikke kunde finde Loven i sin Heelhed anbefalelig, men skjøndt jeg saaledes har søgt at bekæmpe Principerne, saa synes jeg dog, at man med visse Modificationer, som jeg skal tillade mig nærmere at antyde, kan beholde Lovens Hovedresultat. Dette er nemlig vigtigt i en dobbelt Henseende, dels fordi man ikke godt kan beholde uforandret de mange, som jeg sagde tidligere, efter principløse Normer regulerede Skatter, dels fordi denne Skattelov staaer i saa nøie Forbindelse med Lovudkastet om en anden vigtig Foranstaltning, nemlig med den om Hartkornets Egalisation, saa at de ikke godt synes at kunne stilles fra hinanden. Jeg finder derfor, at man, affeende fra samtlige de Omstændigheder, som jeg har søgt at fremhæve, og som gjøre Principet i og for sig mindre passende, kunde holde sig til, at naar Skatter i en meget lang Række af Aar have hvilet paa visse Dele af Landet, da har Forholdet, i det mindste for en stor Deel, udjævnet sig i Genhold til disse Skattebyrder, og, om de ogsaa i og for sig, ifølge deres egen Natur, kunne ansees for urigtigt og uretfærdigt reparerende, saa vil det dog netop paa Grund af den lange Tid, hvori de have bestaaet, og paa Grund af den Ordning, som alle Forhold have modtaget i Genhold dertil, kunne forsvares, ja endog være ret hensigtsmæssigt, ikke mere end nødvendigt at røre ved disse Skatter, saalænge det er nødvendigt at tilveiebringe et saadant Beløb, som hidtil har været fordret udredet med dem. Jeg troer det derfor rigtigt, at man bortkaster det Princip, som er opstillet i Lovudkastets § 2, og som ikke alene skulde anvendes paa de hidtilværende Skatter, men ogsaa gjøres gjældende med Hensyn til de fremtidige Skatter, men at man fastsætter, at de Skattebeløb, som hidtil have været udredede respective af Landdistricterne og Kjøbstæderne til de her angivne Diemed, skulde

som samlet Beløb fremtidigt, indtil videre, paahvile enhver af disse Dele, saaledes at de ikke skulde kunne forhøjes ved den aarlige Finantslov, og at det, forsaavidt Staten ikke skulde kunne bestride sine Udgifter ved de saaledes eengang for alle fastsatte Skatter, maatte blive Gjenstand for nye særegne Love at bestemme, paa hvilke nye Maader det Resterende skulde tilveiebringes, da der ved en saadan Leilighed vilde blive Anledning til nærmere at gaae ind paa de Grundsætninger, som ville være hensigtsmæssige at gjøre gjældende ved Paaliguing af saadanne nye Skatter. Resultatet vilde altsaa blive, med Hensyn til det første Punkt, at man fastsatte Skattebeløb til en vis bestemt Størrelse, som paalagdes eengang for alle. Hvad det andet Punkt angaaer, jeg omtalte som Hovedbetænkkelighed ved Lovens Principer i § 4, da kunde det udjævnes, naar man ikke alene bestemte, at Gammelskatten, men at ogsaa den nærværende Landskat skulde blive uforandret, og derhos fastsatte det Beløb, der istedetfor de hidtilværende Ligningskatter skulde udredes af Hartkornet, til det samme Beløb, som efter de foreliggende Opgjørelser i en Række af Aar har været at udrede. Derfor man skulde gaae ind paa denne Tanke i Almindelighed, saa vilde der vel være en Deel Bipunkter, som maatte være at ordne i Overeensstemmelse dermed, og som i og for sig kunne give Anledning til Betænkkelighed, men som jeg dog antager det for mindre vigtigt paa dette Standpunkt videre at gaae ind paa, end at jeg blot skal henlede Opmærksomheden paa det, hvorom jeg troer, der væsentligt kunde være Spørgsmaal. Der kunde nemlig spørges, om det ikke var nødvendigt at tage særdeles Hensyn til det Forhold, som ogsaa er omtalt i Motiverne, nemlig Kjøbstædernes Forhold, forsaavidt de ville komme til at udrede Skat ikke alene i Forbindelse med Landdistricterne som Hartkornbrugere, men ogsaa qva Kjøbstæder komme til at deeltage i det Beløb, som vil blive paalagt Kjøbstæderne i Almindelighed. Man kan tænke sig forskellige Maader at udjævne dette Forhold paa; jeg skal tillade mig at antyde, at man maatte efterat have fastsat den hele Sum, som ellers skulde paahvile Kjøbstæderne,